

Blues št. 6

Na večernem nebu odsvita
mrzli
veter
kriči
skozi
sen mirnih črnih cipres
človek najhen in sključen
v potu svojega obraza
v zelenih plamenih igre
kot kristus pretepen
kot skaza
nasih dni
gloda samemu sebi mozeg
namreč goista je nekaj pohujšljivega
zakaj pesem ostaja razdrobljena krab
POVEJ kaj ti je

ti je kaj
govori in ne moli ne molči
ljudje grede s angeli po ulici
nekdo na pragu svetišča spi
drugi z vetrom
v votlih ustih
kriči
skozi njegova zrkla
priteče rjava kri
in črne obrvi in šminkanje
in pridejo krokarji nagačeni
v zapuščeni kraj
in mlo jočejo
in strastno jočejo
in mlo jočejo
za svojim norim bogom
ki je uničen
ki po neskončni dolini zvezd
sprenaja se s svetniki ali boksarji
ki jih ni bilo ki jih ni
in človek samemu sebi kot zemlja
ne zdi se zdi
kot vesoljstvo potem pregib
in novo slepo nerešljivo otroštvo
zveza notranjega spusta v
sunanjim
Človek se skloni
pobere svoje kosti zglajane
vzame ptico v naročje črno

konvencionalnem
 zapuščenem krogu
 ljubezni in prodanih verižic
 s tisočimi rokami množic slepih
 MOLOH civilizacije ali mrtvorojnega
 MOLOH mrtvih otrok in vešerov svetih
 na gosli igra
 na gosli gode
 samemu sebi namen

O človek kako čudno ti je ime
 prodan
 ali si v večni najem
 za črtje za ubijanje
 Pridejo gospodje v spodnjicah
 prebujeni
 brez svojih žen
 in mi smo mi in mi smo mi
 mi smo
 mi
 smo
 ki padamo kot zlobni angeli v pekel
 v krivični svet MOLOHA
 v višine spoznanja v čas brez more
 v krog brez plast
 v plast v popolnost neizpolnjivega
 o človek
 ta roka se je naučila biti nož ali pesen
 in tvoja glava se je naučila sluzasto misliti
 in tvoje telo se je naučilo biti beseda
 biti ali boriti se
 kdaj se boš ljubil
 in žvečiš svojo
 in si sokrat in platon
 in si obratno zaradi danes
 nežikaš v večer s pajkovo mrežo na beločnici
 v roki stiskaš muho
 svoje poželjivosti
 lep si in nor v snu
 trgaš rožam lističe
 trgaš pecljé
 trgaš sveže rožice
 kakor je v naši ljubi navadi
 kot je v naši navadi
 pravi patetično sivo
 na polju nagačeni krolaši
 še vedno še vedno čakajo
 na prežene jih klic pastirja
 vplitje petje MOLOHA
 njegove koščene roke
 ki čakajo na razkrajanje
 ali na ujede hijene
 ali kar je še zraven
 In ciprese v raju kjer šepetajo svetniki
 ki jih ni

kjer ukrasuje bog
ki beži

po neskončnih krožnicah zvezd skozi dupla

nedoumljiva je ta koreninica

nedoumljivo to lubje to bičje

nedoumljivi so sokovi in skorja

in šteči vsakdanjost

kajti takšen je njega naravni razvoj

kajti takšno je njega odrešenje

in kaj ti kaj je s tebo vladimir gajšek

zloni angel v baročnem triptihu

kaj boš s svečo razuma razdrobil

v ognjem duhovitosti

s voskom razuma

vajeta boš v rajsko višino

toda svojih sivih šarenic ne boš našel

kajti drugi bodo, ki niso tvoj

ali bodo skozi rajski decemberski mrak

Jaguar

Dukaj se skrivaš moj jaguar

sedaj te vidim skozi rešetke

vonjam tvoj živaljaki dih

ališim tvoj pogled

vidim režeča zobe

tvoje močne šape

tvoj gibki hrbet

moj ujeti jaguar

o divji jaguar

poljubila te bom na smrček

potem me lahko počrtaš

s kostmi

s dlakami

kot je tvoja navada

Obtočujem te moj jaguar

toda ubiti te ne morem

saka; ne morem

saka;

samo gledam te lahko

ponudim ti lahko roke

organ za organom

najdaljše erogene faze

v mraku spiritistične sage

se me boš spominjal

v luči boš zagledal podobo

vsi boš se sedeli s šapami na mizi

gledali boš moje podobo

sentimentalno bom lokala

klicala te bom

Oh moj divji jaguar kako me opazuješ

skel me boš